

[Knud Jespersen.]

politik, og det er heller ikke sådan, at dette arbejderflertal umiddelbart står enigt på arbejdspladsernes grundlag om at finde det, der kan samle, og føre det igennem.

Erfaringerne fra det år, der er gået, og for den sags skyld også fra valgkampen viser, at der kan føres politik, om man har viljen dertil, også uanset størrelsesforholdet. Vi har jo haft Danmarkshistoriens smalleste regering, og i den folketingsssamling er det alligevel lykkedes at lægge uhyrlige byrder på de arbejdende menneskers skuldre. Selv om socialdemokratiet ikke umiddelbart vil udtrykke mistillid, opfatter jeg det ikke på den måde, at det vil frede regeringen. Jeg går ud fra, at denne linje med en såkaldt saglig opposition og vilje til samarbejde over midten ikke dækker en vilje i socialdemokratiet til at indgå i alliance med venstre.

Regeringen og dens eventuelle nye allierede bør huske, at der kun i en meget begrænset periode og i et begrænset omfang kan føres politik imod den samlede arbejderklassens interesser. I den sag er det nemlig ikke tilstrækkeligt bare at tælle stemmerne op herinde i salen, der skal også regnes med det folk, der føler sig så ilde behandlet af folketingsflertallet. Der skal regnes med dem, der ikke længere vil lade sig regere på den måde, som tilfældet har været i det år, der er gået.

Under den stadig voksende og mere dybtgående krise i selve kapitalismens system oplever vi mange erklæringer om solidaritet, også i denne sal, med dem, der er hårdest ramt, med de arbejdsløse. Men det er simpelt hen hykleri, når man fra de ansvarliges side prøver at forklare, at kapitalismens krise kan løses på kapitalismens grundlag, og det er at føje spot til skade med forklaringer om, at hvis bare lønarbejderne er solidariske med hinanden ved at give afkald på lønfremstød, så vil man kunne overvinde vanskelighederne, og på den baggrund er solidaritet set med statsministerens øjne lig med lønpause for arbejdsmarkedets udøvende folk, hvis de arbejdsløse skal i arbejde igen.

Vi har som bekendt dokumenteret, at lønandelen er lavere i Danmark end i de lande, vi skal konkurrere med. Næste måned — jeg skal bare tage nogle få eksempler

— sendes der en ny elektrisk kontakt på markedet fra firmaet LK-NES her i København. Dens pris bliver ca. 40 kr. i detailhandelen. Arbejds løn og materialer er 2 kr. 50 øre. Prisen til forhandlerne er 17 kr. Hvad skal det gavne med en lønpause? Det er jo ikke dér, pengene er at hente. Eller et andet eksempel. Et stort byggekonsortium averterer med alle de muligheder, der er for at sikre sig et udmærket parcelhus, antagelig, med 4 værelser og til en pris af 1/2 mill. kr. Vi kan dokumentere, at arbejds lønnen maksimalt er 10 pct.

Det er altså ikke i løn pausen, pengene kan hentes. Så er det falsk tale at prøve at forklare arbejderne, at hvis vi skal kunne konkurrere, så gælder det bare om, at de holder igen, ja, endnu bedre: går ned i løn.

Der kunne nævnes andre eksempler både fra vores eget land og fra Sverige på, hvad lønandelen udgør, hvad enten det er den ene eller den anden produktionsenhed; men lad nu det være.

Alligevel fører regeringen alle disse kendsgerninger til trods en politik, hvor man siger, at det er via lønstop på den ene side og sociale nedskæringer, uddannelsesforringelser på den anden side, man skal løse nationens problemer. Ja men har vi da ikke erfaringer for, at det er alt det, der har forstørret Danmarks problemer? Har vi ikke erfaringer for, at da vi tillod, at et flertal i folketinget førte en politik, der begrænsede forbruget, sådan at det i år faldt med 6 pct., da faldt også beskæftigelsens muligheder? De sociale ydelser vil den samme regering forringe, uagtet at man relativt har forringet dem så voldsomt i forhold til bruttonationalproduktet, at man på 2 år vil have nedskåret med ca. en femtedel, hvad man vil yde til de gamle, til de syge og til børnene.

Det er altså de svageste stillede i vort samfund, man vil tage fra. Det viser, hvor megen tillid man kan have til statsministerens udtalelser om de svageste, der skulle blive skånet.

På uddannelsen vil regeringen også foretage omfattende nedskæringer. Man regner kynisk med, at der årligt skal være omkring 25.000 unge, der ikke skal have nogen form for uddannelsesstøtte, og de samlede bevilinger til uddannelsesstøtten vil man skære ned med ca. 500 mill. kr. Jeg vil gerne direkte spørge statsministeren: hvorfor er det